

overfaldet sagesløse Personer, men kan dog ikke tiltales under en offentlig Sag, fordi de øvrige Betingelser ikke ere til Stede. Lad os f. Eks. tænke os en Person, der anvender det som en Sport om Aftenen at gaa ind i Huse paa Trappegange, og, naar Personer komme gaende derinde, mishandle dem, tildele dem Skaller m. v. Paa ham vil Loven ikke komme til Anvendelse. Dette havde man Øje for i det andet Ting, men man sagde der: Ja, disse Undtagelsestilfælde maa vi finde os i, da vi ikke synes, at vi kunne anvende den almindelige Regel. Men naar man her, og efter min Mening med god Grund, ikke betænkter sig paa at opstille den egentlige rationelle Betingelse, som fandtes i Regeringens Lovforslag, saa forstaar jeg egentlig ikke, hvorfor man vil tilføje disse andre Betingelser. Man har i Motiverne henvist til, at man har faaet en Erkendelse af det nyttige i at have ydre Kendetegn paa Tilfældene, hvor offentlig Paatale skal finde Sted. Man slipper jo imidlertid ikke en Smule nemmere fra det, naar man dog først har gjort Springet og er vendt tilbage til Regeringens Forslag. Man maa jo nemlig i alt Fald for at faa afgjort, om offentlig Paatale skal finde Sted, undersøge, om der virkelig er Tale om en sagesløs Person, er der ikke Tale om en saadan, saa skal jo offentlig Behandling ikke anvendes. Altsaa, man har akkurat den samme Vanstuelighed. Og saa tilføjer man tillige nogle Betingelser, som gøre, at Loven ikke vil komme til Anvendelse i alle de Tilfælde, som man har haft for Øje. Jeg vilde have fundet det naturligt, at man havde udeladt disse Betingelser, saa vilde jeg have anset Forslaget for en Forbedring af Lovforslaget, hvad jeg nu ikke mener, at det er. Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 2 har jeg intet at indvende imod, at man har medtaget ogsaa de Tilfælde, hvor det ikke er anden Mands Bolig, hvori Bolden er øvet, naar det dog er paa anden Mands — her den overfaldnes — Grund, eller paa andet Sted for hans lovlige Virksomhed, hvorved formentlig særlig tænkes paa Arbejdssteder. Dette kan jeg ikke have noget at indvende imod. Man vil derved faa frem Tilfælde, som falde inden for Lovens Raake. Men der er saa en Ting, som undrer mig meget, og det er den Forandring, som man samtidigt her har foretaget. Der staar i Lovforslaget, som det er kommet her til Tinget: „Indtrængen i andens Bolig.“ Hvorfor skal det kun være i den overfaldnes Bolig? Det forstaar jeg virkelig ikke. Naar man trænger ind i en anden Mands Bolig og overfalder ham der, falder man ind under Loven, men hvis man træn-

ger derind og overfalder en anden der tilstedeboende Person, saa falder man ikke ind derunder, selv om oven i Købet Huset's Ejer er til Stede og siger, at Angriberen skal gaa, medens denne vægter sig ved at forlade Huset! Man kan jo tænke sig, at en Mand, som er forfulgt af nogle Bøller, for at undgaa dem tyr ind i en andens Hus, og at saa Bøllerne gaa med derind og i Værtens Nærværelse mishandle den forfulgte og trods Værtens Forlangende undlade at forlade hans Bolig — disse Bøller kunne ikke straffes efter denne Lovbestemmelse. Det forekommer mig i Virkeligheden ikke at ville være en Pryd for Loven, hvis denne Bestemmelse skulde blive staaende usforandret. — Hvad angaar Vædringsforslag under Nr. 3, saa skulde jeg ikke have noget imod det at erindre, hvis man her havde brugt ganske den samme Vending, som findes i Straffelovens § 203, hvis der altsaa havde staaet, at videre Forfølgning kan bortfalde, naar den fornærmede begærer det. Det vilde derved ikke udelukkende komme til at bero paa den fornærmede, om Forfølgning skal bortfalde eller ikke, men ogsaa i de givne Tilfælde komme an paa Anklagemyndigheden. Naar man først erkender, at disse Handlinger bør være Genstand for offentlig Forfølgning, fordi de angribe Samfundet, saa bør det ikke bero paa den private alene, om Sagen bør forfølges. Det kan være meget fornuftigt og i mange Tilfælde meget vel begrundet, at der tages Hensyn til den overfaldnes Dufte, og at Forfølgning frasalbes naar han siger, at han vil frasalde Forfølgning, men naar Anklagemyndigheden finder, at hele Sagen vidner om en saadan Brutalitet, at Samfundet ikke kan taale, at Overfaldet gaar ustraffet hen, saa bør det gaa til ganske paa samme Maade, som det bestemmes i Straffelovens § 203, altsaa ikke alene bero paa, om den forurettede fremsætter en saadan Begæring. Der siges i Betænkningen med Hensyn til dette Punkt, at den Fare, at Boldsmænd skulde hindre Retsforfølgning ved udenretlige Trusler mod den forurettede, kunde maaste have nogen Betydning, hvis det offentlige overhovedet ikke skulde sætte sig i Bevægelse uden ifølge den forurettedes Begæring, men maa antages at være temmelig sjævn o. s. v. Men akkurat det samme kan jo siges med Hensyn til de Forfølgelser, som omhandles i Straffelovens § 203. Der have vi netop et Tilfælde, hvor det offentlige skal kunne paatale Handlingen, og hvor man dog ikke har fundet, at det hele kunde ordnes saaledes, at den private uden videre skulde kunne frasalde Tiltale, men faktisk, at det skulde afgøres efter et Skøn over Sagens samtlige Omstændig-